

Taa-ge, der ved en Bjærg-ild, som al - drig kan dø, Old-ti-dens Bil - le - der

vaa - ge; — der - fra gaar Sag - net vidt o - ver Sø som en Maa - ge.

2. Op til det sælsomme Ejland drog
først vore herlige Fædre.
Med sig fra Norge de Højsædet tog
for at oprejse det bedre.
Norrøna Maal de i ensomme Krog
skulde hædre.

3. Medens det synkende Nordens Magt
deltes og maatte forsage,
blev der paa Island bevaret og lagt
Livssæd for kommende Dage.
Der nu et Tegn paa Stammernes Pagt
staar tilbage.

A. Munch.

300. Æ gær så jawn o' plower. Morten Eskesen.

Andante.

(Ve' e Plow.)

(Udsat af Chr. Barnekow.)

1. Æ gær så jawn o' plow - er o' tæn - ker vi; å

si'e dog mest å hind' der - ow - - er, som æ så godt kan

li'e. Æ gær så jawn o' plow - er.

2. Hun er, ven æ skal si'e,
den kønest, æ kan se,
hind' Kind' er rø o' hvie
o' hindes Hals som Sne.
Æ gær så jawn o' plower.

3. Hun hær et Par Øjen, som tindrer
så bly o' dog så vildt,
di trænger i mit Indre
o' stemmer mæ så mildt.
Æ gær så jawn o' plower.

4. Hind' Sinnelaw æ skatter,
hun er så øm o' gój,
Armod o' Nød hun fatter
o' ønsker Stri' nedløj*.)
Æ gær så jawn o' plower.

5. Hind' Moersmål hun ynner,
hun tal' et rent o' pænt,
de' passer for e Bynder,
mod Nær hind' Blik er vendt.
Æ gær så jawn o' plower.